

Μακάριοι οι δεδιωγμένοι ένεκεν δικαιοσύνης... Χαίρετε και αγαλλιόσθε... (Πρωτοπρεσβύτερος π. Παντελεήμων Κρούσκος, Θεολόγος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Την προηγούμενη φορά αναφερθήκαμε στον μακαρισμό εκείνων που φέρουν την ειρήνη του Χριστού. Η ειρήνη όμως του Χριστού δεν γίνεται αποδεκτή στον κόσμο. Γι αυτό και ο ίδιος είπε «ουκ ήλθον βαλείν ειρήνη αλλά μάχαιραν» . Πώς να αντέξει ο κόσμος την απώλεια του, όταν και μόνο η παρουσία των μακαρίων πτωχών, πενθούντων, πραέων, ελεημόνων, πεινώντων και διψώντων την δικαιοσύνην, καθαρών τη καρδιά και ειρηνοποιών κρίνει αυτό τον δαιμονοκρατούμενο κόσμο ως αμαρτωλό, πεπερασμένο, δαιμονικό και φθαρτό;

Γι αυτό και ο κόσμος θα στραφεί ενάντια στους αγίους , τους μακάριους. Η παρουσία των αγίων στον Κόσμο για το όνομα και την μαρτυρία του Ιησού θα είναι κόλαση και κρίση για αυτόν τον κόσμο και τον άρχοντα του πού είναι ο διάβολος. Έτσι ερχόμαστε στους δύο τελευταίους μακαρισμούς που συνδέονται μεταξύ τους: « Μακάριοι οι δεδιωγμένοι ένεκεν δικαιοσύνης, ότι αυτών εστί η βασιλεία των ουρανών και Μακάριοι εστέ, όταν ονειδίσωσιν υμάς και διώξωσιν υμάς και είπωσι πάν πονηρόν ρήμα καθ' υμών ψευδόμενοι ένεκεν εμού. Χαίρετε και αγαλλιόσθε, ότι

ο μισθός υμών πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς· οὕτω γὰρ ἔδωξαν τοὺς προφῆτας τοὺς προ-
υμῶν». Μακάριοι εἶναι ἐκεῖνοι, που καταδιώκονται για χάρη της δικαιοσύνης, γιατί
σ' αὐτούς ἀνήκει ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Μακάριοι θα εἴστε, ὅταν θὰ σὰς βρῖσουν
καὶ σὰς καταδιώξουν καὶ πουν ἐναντίον σας κάθε κακό λόγο, λέγοντας ψέματα
ἐξαιτίας μου. Τότε νὰ χαίρεστε καὶ νὰ ἀγαλλιᾶστε, γιατί ἡ ἀνταμοιβή σας θὰ εἶναι
μεγάλη στους οὐρανοὺς. Ἔτσι ἀκριβῶς κινήγησαν τοὺς προφῆτες, που ἔζησαν πρὶν
ἀπὸ σας.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐκκλησία μαρτύρων, σταυρική Ἐκκλησία. Ὅσοι θέλουν νὰ μαρτυρήσουν για τὸν Χριστὸ καὶ τὴν δικαιοσύνη, τὸ θέλημα Του, θὰ βριστοῦν, θὰ διωχτοῦν, θὰ συκοφαντηθοῦν, θὰ κακοπαθήσουν, θὰ οδηγηθοῦν ἀκόμα καὶ στὸν θάνατο καὶ ἔτσι θὰ ὁμοιάσουν στους προφῆτες καὶ τοὺς ἀγίους που διώχτηκαν καὶ μαρτύρησαν για τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἀνά τοὺς αἰῶνες ὡς τὴν σημερινή. Για ἀκόμα μιὰ φορά συναντάμε ἐδῶ μιὰ ἀντίθεση. Εἶδαμε πῶς ὁ Χριστὸς ἀποκάλεσε μακάριους τοὺς πενθούντες καὶ ταπεινοὺς, τώρα μακαρίζει τοὺς διωγμένους, αὐτοὺς που θὰ ζήσουν μιὰ ζωὴ περιφρόνησης καὶ πίεσης για τὸν κόσμον τῆς ἀμαρτίας. Αὐτοὺς που θὰ κατηγορηθοῦν ἀδίκως για τὸ ὄνομα Του. Ἐκείνους πού θὰ ἀντιμετωπίσουν κάθε ψευδῆ κατηγορία ὄχι για ἐγκλημα ἀπάνθρωπο, ἀλλὰ για τὸ ὄνομα : Χριστιανός. Αὐτοὶ εἶναι ἡ παράδοξη γλώσσα τῆς ὀρθοδοξίας.

Συνήθως ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι κρίνουμε τὰ πράγματα με ταπεινά καὶ σαρκικά κριτήρια. Μακάριοι για τὸν ὀρθολογιστὴ ἄνθρωπο αὐτοῦ τοῦ αἰῶνα δὲν εἶναι βέβαια οἱ αυτοταπεινούμενοι καὶ οἱ καταδιωγμένοι, ἀλλὰ αὐτοὶ πού ζοῦν με ἀσφάλεια, αυτοπεποίθηση καὶ βεβαιότητα για τὸν εαυτό τους καὶ ἀπολαμβάνουν τὰ υλικά ἀγαθὰ καὶ εἰσπράττουν τὸν θαυμασμό καὶ τὴν κολακεία ἢ τὸν φθόνον τῶν γύρω τους. Δὲν χρειάζεται βέβαια νὰ προχωρήσουμε σε ἐιδικότερες ἀναλύσεις για τὴν κατάντια αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Ὅ,τιδὴποτε ἀγαθὸ, ὅ, το χρηστὸ καὶ ἅγιον ἔχει

αποδιωχθεί από την ζωή μας , ενώ αντίθετα ό, τι το παράλογο, ανίερο και πρόστυχο έχει γίνει απαραίτητο συστατικό της καθημερινότητας και της ψευτικής ευτυχίας μας και είδωλο το οποίο λατρεύουμε στην θέση του αληθινού Θεού και θυσιαζόμαστε για αυτό. Την σημερινή ο πραγματικός, ο έντιμος χριστιανός πού θέλει να ζήσει εν Χριστώ αντιμετωπίζει άθεους ανθρώπους ή κάλπικους αδελφούς πού στο όνομα του μοντερνισμού και της ψεύτικης προόδου, τον παρακωλύουν από το να ποιεί το ευαρεστο στον Θεό και τον πολεμούν και τον χλευάζουν όταν αυτός προσπαθεί λόγω και πράξει να υπερασπιστεί τά άγια πιστεύω του και να διασφαλίσει την ορθόδοξη ταυτότητα του.

Καθημερινά γινόμαστε μάρτυρες περιστατικών και προσπαθειών τορπιλισμού και υπονόμευσης της εκκλησίας και των γνήσιων διακόνων και τέκνων της. Ποτέ άλλοτε ο άνθρωπος δεν έφτασε σε τέτοιο κατώτατο πνευματικό επίπεδο ώστε όχι μόνο να αποκηρύττει ό,τι θεϊκό και πνευματικό αλλά και να πάσχει να το σβήσει και να το καταργήσει. Γιατί το σκοτάδι αποστρέφεται το φως και η αμαρτία ελέγχεται από την σιωπηλή αγιότητα. Είναι όμως γενικά αποδεκτό και λογικό πώς όποιος δεν θέλει να γνωρίσει ή να αποδεχτεί την αλήθεια την ειρωνεύεται, την πολεμά, την υποβιβάζει. Όσοι συκοφαντούν τους χριστιανούς, επειδή ακριβώς είναι χριστιανοί, τους αγίους για την αγιότητα τους και τους τίμιους ακριβώς για την τιμιότητα τους μοιάζουν με φοβισμένα κυνάρια που απειλούν τους ανθρώπους, δίχως να έχουν εξουσία επάνω τους. Καλούμαστε την ώρα και την στιγμή πού θα περιφρονηθούμε , την ώρα που θα διωχθούμε και θα συκοφαντηθούμε για τον Χριστό, να χαρούμε και να πανηγυρίσουμε, γιατί θα εξομοιωθούμε, θα γίνουμε ένα με τους προφήτες και τους μάρτυρες και τους ομολογητές και με τον ίδιο τον εσφαγμένο Αμνό Χριστό. Θυμηθείτε, αγαπητοί, πώς και ο ίδιος ο Χριστός από την

φάτνη έως τον τάφο, διώχτηκε και συκοφαντήθηκε και απειλήθηκε από τον κόσμο της αμαρτίας. Έφθασε όμως ως την Ανάσταση και την δόξα. Όμοια και οι Απόστολοι και οι μάρτυρες και οι Πατέρες εδιώχθησαν για χάρη της αληθείας. Μέσα από τις οδύνες γιγαντώνεται η πίστη και το δέντρο της Εκκλησίας ποτίζεται με αγνό αίμα μαρτύρων. Ως προφύραν και βύσσον στολισαμένη η Εκκλησία, αναγνωρίζει ως ισχύ και στερέωμα της τον Εσταυρωμένο Κύριο της. Η εποχή μας, αγαπητοί αδελφοί, καυχιέται για πρόοδο τεχνολογική και «πνευματική ολοκλήρωση». Καυχιέται για δημοκρατία, παρρησία και ελευθερία έκφρασης και λόγου. Καυχιέται για λαμπρά μυαλά, επιτήδειους οικονομολόγους, φωτισμένους ηγέτες, τεχνοκράτες επιστήμονες και μεγάλους ανθρωπιστές. Καυχιέται για ήρωες της καθημερινότητας και ευεργέτες της ανθρωπότητας. Ο ηρωϊσμός σαν έννοια στη σημερινή εποχή ταυτίζεται με εκείνους που έλαβαν ρόλο ανθρωποθεού ή και ρόλο μεσσία θεανθρώπου. Ο ηρωϊσμός της εποχής δεν είναι παρά μια καθαρή βλασφημία μπροστα στο θρόνο του Θεού. Πλάθουμε και προσκυνούμε τάχα τιτάνιες μορφές πού όμως τους λείπει η διαυγής αγάπη και η αληθινότητα, τους χαρακτηρίζει το πνεύμα της καθυπόταξης και σαγήνης των πολλών. Έτσι ο ήρωας της σύγχρονης εποχής δεν είναι παρά μια αδύναμη και δειλή ψυχή που εξαρτά την ευτυχία και την επιτυχία του, από την γνώμη ή την «λατρεία» του συνόλου.

Στην ορθόδοξη παράδοση και ιστορία έχουμε και εμείς τους δικούς μας ήρωες που είναι οι άγιοι και μάλιστα οι άγιοι μάρτυρες και μεγαλομάρτυρες. Στρατιώτες αληθινοί του Χριστού, με μία παρρησία όχι δαιμονική αλλά ουράνια. Έρωες με πνεύμα θυσίας και αυταπάρνησης. Έρωες όχι για τον εαυτό του, ούτε προς εντυπωσιασμόν, αλλά ούτε με ψυχρό μεταφυσικό υπολογισμό να κερδίσουν μία

γωνία στον παράδεισο του «οφειλέτη Θεού».Οι μάρτυρες της ορθοδοξίας είχαν πρώτον «καρδίαν» και «πίστιν ζέουσαν». Ήταν ο έρως ο μεγάλος και καταλυτικός για τον Νυμφίο Χριστό, ο έρως της αλήθειας, της μόνης αλήθειας πού τους οδηγούσε στο καμίνι των θλίψεων και των πειρασμών των μαρτυρίων. Διότι, οι άγιοι μάρτυρες κατανοούσαν το πρόσκαιρο αυτής της ζωής και την γελοία απάτη της εγκόσμιας δόξας και η καρδιά τους δεν χωρούσε αγάπη άλλη, φίλον έτερον εκτός του Νυμφίου Ιησού.Έτσι θηριομαχούσαν και ανθρωπομαχούσαν με γενναιότητα, ενώ ο κόσμος και οι υπηρέτες του, τους φόρτωναν με κατηγορίες,βλασφημίες και τους παρέδιδαν στα πιο φρικτά και σατανικά βάσανα. Διότι, όσο αντιστέκοταν οι άγιοι μάρτυρες, τόσο οι διώκτες δαιμονίζονταν και κολάζονταν. Όσο οι άγιοι μάρτυρες παρέμειναν ακλόνητοι και αμετακίνητοι στην θεία πίστη, τόσο οι υπηρέτες του διαβόλου επιστράτευαν σατανικά εφευρήματα και σκληρότερα μαρτύρια για να κάμψουν την αγία τους αντίσταση. Γιατί η νίκη των μαρτύρων είναι η κόλαση του κόσμου και ο θρίαμβος τους είναι η καταδικη των δημίων τους, όπως ακριβώς η δόξα του Θεού είναι κόλαση καυστική για τους πωρωμένους και παραδομένους τη αμαρτία.

Τελειώνοντας, τις ομιλίες στους Μακαρισμούς, αγαπητοί αδελφοί, θέλουμε να τονίσουμε πώς ο,τιδήποτε ελέχθη δεν είναι ακατόρθωτο, ούτε εξωπραγματικό. Ο Χριστός λαμβάνοντας σάρκα μίλησε και συνδιαλέχθη και άφησε ευαγγέλιο όχι σε αγγέλους, αλλά σε ανθρώπους. Γνώριζε δηλαδή τις δυνάμεις μας. Εμείς τις αγνοούμε!Τονώνοντας την πιστότητα, την αγωνιστικότητα, τον ζήλο και την ζέουσα αγάπη μέσα στην εκκλησιαστική κοινωνία και την μυστηριακή ζωή, στον νηπτικό βίο και την ορθοπραξία, την άσκηση, την μαρτυρία και την πίστη, κατά το μέτρο, την κλήση και το τάλαντο εκάστου, μπορούμε συν Θεώ αγίω να ανέβουμε και εμείς την νοητή αυτή κλίμακα των μακαρισμών και να φτάσουμε στην αγιότητα.